

ЮБИЛЕЙНО ЧЕСТВАНЕ НА ПИСАТЕЛЯ НИКОЛАЙ РАЙНОВ

Париж юни 1939 г.

Кръга на българските интелектуалци в Париж устрои на 26 май тържествено юбилейно честване на писателя Николай Райнов. Честването на този писател именно в Париж има двойно значение. В Париж писателят е черпил най-много от голямото художествено наследство на миналото. И тук в Париж това честване можа да стане свободно и непринудено. То се превърна на честване на свободната писателска и човешка съвест. В едно обществено – културно тържество.

Три беседи бяха изнесени. Първата бе посветена на творчеството на писателя. Говори г. Лъчезар Станчев. С възторжени думи той обрисова широката творческа дейност на писателя, като се спря по-основно върху историческите му творения и особено на романа му „Между пустинята и живота“.

Г-н Ангел Вълчанов даде анализ на художественото творчество на Н. Райнов. Той взема случая Райнов за да подчертае задачата на писателя в обществения живот за културата и прогреса както и необходимостта от свобода за твореца. Затова той се отнесе критически към мистиката в творчеството на писателя и неговия метод на третиране историята. Той разглежда последните изказвания на Н. Райнов върху изкуството, войната, значението на изкуството и твореца, изоставяне на теорията на чистото изкуство и пр.

Бяха прочетени някои откъслаци от творенията на писателя от г. г. С. Сърчаджиев и Кр. Мирски.

Тържеството беше председателствувано то г. Боян Дановски, който откри с няколко прочувствени слова литературната вечер. Той изказа радостта си от дейността която се развива от българите в Париж, дейност без дрязги в пълна единодушие - широка културна дейност.

След свършека на тържеството бе отправена приветствена телеграма до юбиляря със следния текст: „Българите в Париж скромно честваха вашата художествена и обществена дейност. Привет към един от първенците на българската народна съвест.“ Тая телеграма беше подписана от името на кръга на българските

*Защо не се е случва в София
в 1939 г. - най-успешната
за Царство България?*

Небесната душа на свръхмодернизма и Николай Райнов

Тилилейската¹ нравоучителна притча - роман „Между пустинята и живота“² от Николай Райнов вековно радва ценителите с поука чрез същини на модернизма: Слънце, Душа, Дух, Бог, Син божи, Свръх човек, Човек и Хора. Светлозар Игов смирено определя тази притча като: „интересен опит да се създаде български философско-стилизиран роман за Исус Христос“³.

С удоволствие може да се усети, че устоите на приказното действие на притчата са между Слънцето (Светило) и Душата. Това Слънце, което е интуитивният първичен реален фактор за синовно преклонение на Човека към силата от божествено приказното в „Апокалипсиса на Йоан“:

„ГЛАВА 1. ... Стих 16. Той държеше в дясната Си ръка седем звезди, а от устата Му излизаше двоустър меч; лицето Му сияеше, както слънце сияе в силата си...“

След две хиляди години Фридрих Ницше в „Тъй рече Заратустра“⁴ търси опора в Слънцето за начало на свръхчовешката своя притча – приказка:

„... Когато навърши тридесет години, Заратустра напусна родината си и родното езеро и се оттегли в планината. Цели десет години той не се умори да се наслаждава на своя дух и на самотата си, но накрай сърцето му се обърна — и един ден той се вдигна още в ранни зори, застана пред слънцето и му рече тъй:

...О, ти, огромно светило! Щеше ли да познаеш истинското щастие, ако не бяха тези, които огряваш със светлината си?...“

...Виж ! Аз съм преситен от мъдростта си — като пчела, претоварена с мед; трябват ми ръце, които се протягат към другите...“

...Затова аз трябва да се спусна в низината, както правиш ти вечер, когато низхождаш зад морето и занасяш светлина и в долния свят, о, ти пребогато светило!...“⁴

30 години след Ницше Николай Райнов в своята човешка притча издига обобщение:

„...Човек не знае по-велико от слънцето, защото - едва отворил очи — погледът му среща лъчите на огромното светило, а галилейците казват и днес на мълнията огън на Елиас...“²

Ако се сравнят хронологично трите притчи по отношение на съдържанието на думата Слънце (Светило) се установява съответно наличие: 12 пъти от 10 050 думи = 0,12 %, 61 пъти от 100 784 думи = 0,06% и 81 пъти от 108 199 думи = 0,074%. Може да се обобща като насока около два пъти намаление на ползването в проценти.

Културен живот в „Заря“, 8.6.1939 г., брой 5838 Български новини в Париж

Париж юни 1939 г.
Българското културно — просветно д - во „Амикал Бюлгар“, устрои на 14 май в своя салон литературно четене, в което взеха участие г. г. Лъчезар Станчев, Иван Вельов, Ангел Вълчанов, Борис Делчев.

Участваха също така и г-жа Флора Петрова (сопрано) и г. Кръстьо Мирски.

Г-н Борис Делчев прочете извънредно интересна беседа върху „Героика на масовата литература“, беседа, която предизвика жив интерес сред публиката.

Г-н Лъчезар Станчев прочете две нови стихотворения, едното от които „Гребци във Венеция“, посрещнати с големи аплодисменти от аудиторията.

Г-н Ангел Вълчанов прочете две сърдечни стихотворения.

Г-н Кръстьо Мирски прочете една оригинална статия (есе) от Илия Бешков — „Мисли за Ботева“. Същият декламира стихотворението „Песен за родината“.

Г-жа Флора Петрова изпя с темперамент „Я надуи дядо кавала“, „Недей ме пита“, „Свекърва“ и една своя композиция.

Тая първа инициатива на д-вото „Амикал Бюлгар“ се посрещна с голяма симпатия и интерес от българската колония в Париж. Интересът към родната реч, към родното изкуство е голям. „Амикал Бюлгар“ идва да задоволи тоя интерес, и въобще върши тази полезна просветна и родолобна дейност.

БОТЕВ ЛИСТ В ПАРИЖ

На 24 май излезе от печат специалният Ботев лист, издание на д - во „Амикал Бюлгар“. Студентското дружество и Кръга на интелектуалците.

Съдържанието на този лист е твърде разнообразно и интересно. Освен уводна статия посветена на Ботев, първата страница съдържа и едно есе от Илия Бешков. На Ботев са посветени и още две малки бележки от Чачо Тодоров и Чандар. В една основна статия Борис Огин разглежда Великата френска революция.

Листът съдържа стихове от Лъчезар Станчев (Моя народ), Иван Вельов (Раздяла) и от Ангел Вълчанов (Химн). Една статия е посветена студентите „Ботев и студентите“ от Лалю Ганчев. Освен тия материали съдържа материали от Ботев „Патриот“, две писма и гатанки.

Париж, юни 1939 г.
Българското културно — просветно д-во „Амикал Бюлгар“ устрои на 14 май в своя салон литературно четене, в което взеха участие г. г. Лъчезар Станчев, Иван Вельов, Ангел Вълчанов, Борис Делчев. Участваха също така и г-жа Флора Петрова (сопрано) и г. Кръстьо Мирски.

Продължава на следващата страница.

ЮБИЛЕЙНО ЧЕСТВАНЕ НА ПИСАТЕЛЯ НИКОЛАЙ РАЙ- НОВЪ

Кръга на българските интелектуалци в Париж устрои на 26 май тържествено юбилейно честване на писателя Н. Райнов. Честването на този писател именно в Париж има двойно значение. В Париж писателят е черпил най-много от голямото художествено наследство на миналото. И тук в Париж това честване можа да стане свободно и непринудено. То се превърна на честване на свободната писателска и човешка съвест. В едно обществено — културно тържество.

Издава Канал „Бивалица“ за литература * 2019 * slance.eu

събитие 2019

ИНСТИТУТ ЗА ЛИТЕРАТУРА – БАН
СОФИЙСКА ГРАДСКА
ХОУЖЕСТВЕНА ГАЛЕРИЯ

130 години от РОЖДЕНИЕТО
НА
НИКОЛАЙ
РАЙНОВ

НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ
3 април 2019 г. – Софийска градска
художествена галерия
ул. „Ген. Гурко“ 1
4 април 2019 г. – Институт
за литература – БАН

